

Ἄκολουθία
τῶν
Ὁσίων ἀδελφῶν
Θεοχάρους καὶ Ἀποστόλου
τῶν ἐν Ἄρτῃ ἀσκητικῶς διαλαμπάντων.

Ἐποιήθη ἐν Ἁγίῳ Ὄρει
ὑπὸ
Γερασίμου Μοναχοῦ Μικραγιαννανίτου
Ἑμνογράφου τῆς Μεγάλῃς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας

Τῇ Τετάρτῃ τῆς Διακαινησίμου

Μνήμην ἐπιτελοῦμεν τῶν Ὁσίων καὶ μακαρίων Πατέρων ἡμῶν Θεογάρους καὶ Ἀποστόλου τῶν αὐταδέλφων, τῶν ἐν τῇ Ἄρτῃ διαλαμπάντων.

ΤΥΠΙΚΗ ΔΙΑΤΑΞΙΣ

Ἐάν κατὰ τὴν Τετάρτην τῆς Διακαινησίμου συμπέσῃ ἡ ἑορτὴ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, τότε ἡ ἀκολουθία τῶν ὁσίων ψάλλεται τὴν ἐπομένην ἡμέραν, ἐάν δὲ τύχῃ ἡ μνήμη τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, ψάλλονται ἀμφότεραι αἱ ἀκολουθίαι προηγουμένης τῆς Ἀναστασίμου, καὶ τότε λαμβάνομεν ὡς ὁδηγὸν τὴν Γ' περίπτωσιν τῆς Τυπικῆς διατάξεως τῆς ἑορτῆς τοῦ Ἁγίου Γεωργίου.

ΕΝ Τῷ ΕΣΠΕΡΙΝῳ.

Εὐλογήσαντος τοῦ Ἱερέως, ψάλλομεν τὸ, Χριστὸς Ἀνέστη, ὡς συνήθως μετὰ τῶν στίχων αὐτοῦ. Μεθ' ὃ Συναπτὴ μεγάλη. Εἶτα τὸ Κύριε ἐκέκραξα, εἰς ἦχον δ', ἐν ᾧ ἰστώμεν στίχους Γ' καὶ ψάλλομεν Ἀναστάσιμα τροπάρια Δ', ἦχου δ' καὶ ΣΤ' τῶν Ἁγίων.

Ἀναστάσιμα. Ἦχος δ'

Τὸν Ζωοποιὸν Σου Σταυρὸν, ἀπαύστως προσκυνοῦντες, Χριστέ ὁ Θεὸς, τὴν τριήμερον Σου Ἀνάστασιν, δοξάζομεν δι' αὐτῆς γὰρ ἀνεκαίνισας τὴν καταφθαρεῖσαν τῶν ἀνθρώπων φύσιν Παντοδύναμε, καὶ τὴν εἰς οὐρανοὺς ἄνοδον καθυπέδειξας ἡμῖν, ὡς μόνος Ἀγαθὸς, καὶ φιλόνητος.

Τοῦ ξύλου τῆς παρακοῆς, τὸ ἐπιτίμιον ἔλυσας Σωτήρ, τῷ ξύλῳ τοῦ Σταυροῦ, ἐκουσίως προσηλωθεὶς καὶ εἰς Ἄδου κατελθὼν Δυνατὲ, τοῦ θανάτου τὰ δεσμὰ, ὡς Θεὸς διέρρηξας διὸ προσκυνοῦμεν τὴν ἐκ νεκρῶν σου Ἀνάστασιν, ἐν ἀγαλλιάσει βοῶντες Παντοδύναμε Κύριε δόξα σοι.

Πύλας Ἰαδου συνέτριψας Κύριε, καὶ τῷ Σῶθι θανάτῳ, τοῦ θανάτου τὸ βασιλείον ἔλυσας· γένος δὲ τὸ ἀνθρώπινον ἐκ φθορᾶς ἠλευθέρωσας, ζωὴν καὶ ἀφθαρσίαν τῷ κόσμῳ δωρησάμενος καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Δεῦτε ἀνυμνήσωμεν λαοὶ, τὴν τοῦ Σωτῆρος τριήμερον Ἐγερσίν, δι' ἧς ἔλυτρώθημεν τῶν τοῦ Ἰαδου ἀλύτων δεσμῶν, καὶ ἀφθαρσίαν καὶ ζωὴν, πάντες ἐλάβομεν κράζοντες· Ὁ σταυρωθεὶς καὶ ταφεὶς καὶ ἀναστὰς, σῶσον ἡμᾶς τῇ Ἀναστάσει σου μόνε Φιλάνθρωπε.

Εἶτα τῶν Ἁγίων

Ἦχος δ'. Ὡς γεναῖον ἐν Μάρτυσι.

Τῶν Ὁσίων ἰσότημοι, ἀρετῶν τελειότητι, Ὅσιε Θεόχαρες καὶ Ἀπόστολε, ὡς ἀληθῶς ἀνεδείχθητε, ζωὴν ἀκηλίδωτον, διελθόντες εὐσεβῶς, καὶ Θεὸν θεραπεύσαντες, θείαις πράξεσι· διὰ τοῦτο τῆς ἄνω Βασιλείας, κληρονόμοι καὶ πολῖται θεουργικῶς ἀπεδείχθητε.

Ως αὐτάδελφοι ἔνθεοι, ἀδελφὰ συμφρονήσαντες, μίαν γνώμην ἔσχετε οὐρανόφρονα, καὶ τοῦ Κυρίου τὸ θέλημα, ἀμέμπτως τελέσαντες, ἀμεμπτοὶ θεοειδεῖς, καὶ ἀκέραιοι ὤφθητε, βίῳ κρείττονι· διὰ τοῦτο συμμέτοχοι Ἁγίων, ἀνεδείχθητε ἀξίως, Ἄρτης τὰ θεῖα βλαστήματα.

Ως φωτὸς υἱὸς ἔνθεος, θεοφόρε Θεόχαρες, τῷ φωτὶ τῆς Χάριτος ἠκολούθησας, ὡς Ἀποστόλων τὴν κλῆσιν δέ, πλουτήσας Ἀπόστολε, καταλλήλως καὶ τὸ ζῆν, διελήλυθας Ὅσιε· ὄθεν σήμερον, ἐν αἰνέσει ὑμᾶς ἀνευφημοῦντες, τῶν ὑμῶν προτερημάτων, τὰς ἐκδηλώσεις ἀγάμεθα.

Ἔτερα Προσόμοια.

Ἦχος ὁ αὐτός. Ὁ ἐξ ὑψίστου κληθεὶς.

Οὐκ ἀπὸ ρίζης βλαστήσαντες ἀγίας, ὡς δένδρα κατάκαρπα, βίου σεμνότητος, ὁ Θεοχάρης ὁ Ὁσιος, σὺν Ἀποστόλῳ, φθαῖς ἀσμάτων μακαριζέσθωσαν· οὗτοι πτερωθέντες γὰρ τῷ θεῷ ἔρωτι, ἅπαντα κόσμον ἠρνήσαντο, καὶ μέσον κόσμου, ὡς ὑπερκόσμοιοι διεβίωσαν, δικαιοσύνην, ὁσιότητα,

καὶ ἀγνεΐαν ψυχῆς τε καὶ σώματος, κατορθώσαντες πίστεϊ διὰ τοῦτο μακαρίζονται.

Οὶ τοῦ Σωτῆρος θεράποντες καὶ φίλοι, ὅτε τοῖς προστάγμασι καὶ τοῖς ἐντάγμασι, τοῖς ἱεροῖς ἐρρυθμίσατε, ἐν εὐσεβείᾳ, τὴν πολιτείαν ὑμῶν τὴν σώφρονα, τότε ἐν ἰσότητι Ἁγίων χάριτος, ἀγιασθέντες τῷ Πνεύματι, καὶ θεωθέντες, κρίσει ἐνθέῳ ἐμεγαλύνθητε, μάκαρ Θεόχαρες θεόληπτε, καὶ θεόφρον Ἀπόστολε Ὅσιε, ἀδελφοί θεοφόροι, πρεσβευταὶ ἡμῶν πρὸς Κύριον.

Τὴν ἱεράν σου ζωὴν καὶ μακαρίαν, δοξάζων ὁ Κύριος, σοφῆ Θεόχαρες, τῇ αὐτομάτῳ ἐδήλωσε, τῇ σῆ κηδεΐα, τοῦ παλυφώτου ἀνάψει Ὅσιε τὴν σὴν δὲ χρηστότητα καὶ καθαρότητα, τῇ ἐκβλαστήσει Ἀπόστολε, ἐκ τοῦ σοῦ τάφου, ὁ Ζωοδότης πᾶσιν ἐξέφηεν, τοῦ μυριπνούου ἄνθους ἐνδοξε, τὴν τερπνὴν εὐωδίαν τῶν τρόπων σου, διαπνέοντος ὄντως, τοῖς ἐνθέως εὐφημοῦσί τε.

Δόξα. Ἦχος δ'.

Αδελφικῆ συνημμένοι ἐνώσει, πνευματικῆ συμφυΐα ἐδοξάσθητε, αὐτάδελφοι Ὅσιοι, κατὰ Χριστὸν σοφῶς βουλευσάμενοι· τὸ γὰρ θεῖον βούλημα, καλῶς κατανοήσαντες, πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς ἄνω κλήσεως, ἅπαν ὑμῶν ἰθύνατε κίνημα· ὅθεν τὴν ἀγαθὴν μερίδα ἐκλεξάμενοι, εὐαγγελικῶς ἐπολιτεύσασθε σωφρόνως καὶ δικαίως, ἐν τῷ παρόντι ζήσαντες αἰῶνι. Ἄλλ' ὡς τοῖς τῶν Ἁγίων οἰκοῦντες σκηνώμασι, Θεόχαρες καὶ Ἀπόστολε, τὸν τῆς δικαιοσύνης ἐνεδύσασθε στέφανον παρὰ Χριστοῦ τοῦ Παντοκράτορος.

Καὶ νῦν. Ἦχος ὁ αὐτός. Θεοτοκίον.

Ο διὰ σέ Θεοπάτωρ Προφήτης Δαβὶδ, μελωδικῶς περὶ σοῦ προανεφώνησε, τῷ μεγαλείῳ σοι ποιήσαντι· Παρέστη ἡ Βασίλισσα ἐκ δεξιῶν σου· σέ γὰρ Μητέρα πρόξενον ζωῆς ἀνέδειξεν, ὁ ἀπάτωρ ἐκ σοῦ, ἐνανθρωπήσαι εὐδοκήσας Θεός· ἵνα τὴν ἑαυτοῦ ἀναπλάση εἰκόνα, φθαρεῖσαν τοῖς πάθεσι· καὶ τὸ πλανηθὲν ὄρειάλωτον εὐρῶν, πρόβατον τοῖς ὤμοις ἀναλαβὼν, τῷ Πατρὶ προσαγάγη, καὶ τῷ ἰδίῳ θελήματι,

ταῖς οὐρανίαις συνάψῃ δυνάμεσι· καὶ σῶσῃ Θεοτόκε τὸν κόσμον, Χριστὸς ὁ ἔχων τὸ μέγα καὶ πλούσιον ἔλεος.

Εἴσοδος, Φῶς ἰλαρὸν, Προκείμενον μέγα.

Ἦχος Πλ. δ'.

Φωνῇ μου πρὸς Κύριον ἐκέκραξα· φωνῇ μου πρὸς τὸν Θεὸν καὶ προσέσχε μοι.

Στίχ. Ἐν ἡμέρᾳ θλίψεώς μου τὸν Θεὸν ἐξεζήτησα.

Στίχ. Ἀπηνήνατο παρακληθῆναι ἡ ψυχὴ μου...

Στίχ. Ὁ Θεὸς ἐν τῷ ἁγίῳ ἡ ὁδός σου...

Καὶ τὰ ἀναγνώσματα.

Σοφίας Σολομώντος τὸ Ἀνάγνωσμα.

(Κεφ. γ' 1)

Δικαίων Ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ οὐ μὴ ἄψηται αὐτῶν βάσανος. Ἔδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνάναι, καὶ ἐλογίσθη κάκωσις ἡ ἐξοδος αὐτῶν, καὶ ἡ ἀφ' ἡμῶν πορεία σύντριμμα· οἱ δὲ εἰσὶν ἐν εἰρήνῃ. Καὶ γὰρ ἐν ὄψει ἀνθρώπων ἐὰν κολασθῶσιν, ἡ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης. Καὶ ὀλίγα παιδευθέντες, μεγάλα εὐεργετηθήσονται· ὅτι ὁ Θεὸς ἐπείρασεν αὐτούς, καὶ εὔρεν αὐτούς ἀξίους ἑαυτοῦ. Ὡς χρυσὸν ἐν χωνευτηρίῳ ἔδοκίμασεν αὐτούς, καὶ ὡς ὄλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτούς. Καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμψουσι, καὶ ὡς σπινθῆρες ἐν καλάμῃ διαδραμοῦνται. Κρινοῦσιν ἔθνη, καὶ κρατήσουσι λαῶν, καὶ βασιλεύσει αὐτῶν ὁ Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας. Οἱ πεποιθότες ἐπ' αὐτῷ, συνήσουσιν ἀλήθειαν, καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενοῦσιν αὐτῷ· ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὀσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Σοφίας Σολομώντος τὸ Ἀνάγνωσμα.

(Κεφ. ε' 15)

Δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι, καὶ ἐν Κυρίῳ ὁ μισθὸς αὐτῶν, καὶ ἡ φροντίς αὐτῶν παρὰ Ὑψίστῳ. Διὰ τοῦτο λήψονται τὸ βασίλειον τῆς εὐπρεπείας, καὶ τὸ διάδημα τοῦ κάλλους ἐκ χειρὸς Κυρίου· ὅτι τῇ δεξιᾷ αὐτοῦ σκεπάσει αὐτούς, καὶ τῷ βραχίονι ὑπερασπιεῖ αὐτῶν. Λήψεται πανοπλίαν τὸν ζῆλον

αὐτοῦ, καὶ ὀπλοποιήσῃ τὴν κτίσιν εἰς ἄμυναν ἐχθρῶν. Ἐνδύσεται θώρακα, δικαιοσύνην· καὶ περιθήσεται κόρυθα, κρίσιν ἀνυπόκριτον. Λήψεται ἀσπίδα ἀκαταμάχητον, ὀσιότητα· ὄξυνεῖ δὲ ἀπότομον ὄργην εἰς ρομφαίαν· συνεκπολεμήσῃ αὐτῷ ὁ κόσμος ἐπὶ τοὺς παράφρονas. Πορεύσονται εὖστοχοὶ βολίδες ἀστραπῶν, καὶ ὡς ἀπὸ εὐκύκλου τόξου, τῶν νεφῶν, ἐπὶ σκοπὸν ἀλοῦνται· καὶ ἐκ πετροβόλου θυμοῦ πλήρεις ριφήσονται χάλαζαι. Ἀγανακτήσῃ κατ' αὐτῶν ὕδωρ θαλάσσης, ποταμοὶ δὲ συγκλύσουσιν ἀποτόμως· ἀντιστήσεται αὐτοῖς πνεῦμα δυνάμεως, καὶ ὡς λαῖλαψ ἐκλικμήσῃ αὐτούς, καὶ ἐρημώσῃ πᾶσαν τὴν γῆν ἀνομία, καὶ ἡ κακοπραγία περιτρέψει θρόνους δυναστῶν. Ἀκούσατε οὖν βασιλεῖς καὶ σύνετε· μάθετε δικασταὶ περάτων γῆς· ἐνωτίσασθε οἱ κρατοῦντες πλήθους, καὶ γεγαυρωμένοι ἐπὶ ὄχλοις ἐθνῶν· ὅτι ἐδόθη παρὰ Κυρίου ἡ κράτησις ὑμῖν, καὶ ἡ δυναστεία παρὰ Ὑψίστου.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα.

(Κεφ. δ'. 7)

Δίκαιος ἐὰν φθάσῃ τελευτῆσαι, ἐν ἀναπαύσει ἔσται. Γῆρας γὰρ τίμιον, οὐ τὸ πολυχρόνιον, οὐδὲ ἀριθμῷ ἐτῶν μεμέτρηται. Πολιὰ δὲ ἔστι φρόνησις ἀνθρώποις, καὶ ἡλικία γήρως, βίος ἀκηλίδωτος. Εὐάρεστος Θεῷ γενόμενος, ἠγαπήθη· καὶ ζῶν μεταξὺ ἀμαρτωλῶν, μετετέθη. Ἠρπάγη, μὴ κακία ἀλλάξῃ σύνεσιν αὐτοῦ, ἢ δόλος ἀπατήσῃ ψυχὴν αὐτοῦ. Βασκανία γὰρ φαυλότητος ἀμαυροῖ τὰ καλὰ, καὶ ρεμβασμὸς ἐπιθυμίας μεταλλεύει νοῦν ἄκακον. Τελειωθεὶς ἐν ὀλίγῳ ἐπλήρωσε χρόνους μακροὺς· ἀρεστὴ γὰρ ἦν Κυρίῳ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ· διὰ τοῦτο ἔσπευσεν ἐκ μέσου πονηρίας. Οἱ δὲ λαοὶ ἰδόντες καὶ μὴ νοήσαντες, μηδὲ θέντες ἐπὶ διανοίᾳ τὸ τοιοῦτον· ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὀσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Εἰς τὴν Λιτὴν Ἰδιόμελα

Ἦχος α'.

Δαβιτικὴν ἀναλαβόντες ρῆσιν, τοῖς θεοφόροις ἀγαθέλοις, ὁμοφώνως βοήσωμεν· Μακάριοι ἐστέ, παμμακά-

ριστοι Ὅσιοι, καὶ καλῶς ὑμῖν ἔσται, τὸν καλὸν τετελεκόσιν ἀγῶνα· ἐν γὰρ Νόμῳ Κυρίου, ἡμέρας μελετήσαντες καὶ νυκτὸς, καθαρότητα σώματος, καὶ ψυχῆς ἁγιασμόν, ἁγιοπρεπῶς ἐκκληρώσασθε. Ἄλλ' ὦ Θεόχαρες θεόληπτε, καὶ Ἀπόστολε σεπτέ, τῶν μακαρίων ἐπιλαβόμενοι ἐλπίδων, τὰ ἄνω φρονεῖν ἡμᾶς διεγείρατε, δυσωποῦντες Χριστὸν, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἦχος β'.

Τῶν αὐταδέλφων τὴν ὁσίαν δυάδα, Θεοχάρην καὶ Ἀπόστολον, ἀσματικῶς μακαρίσωμεν· οὗτοι γὰρ οἱ τρισμάκαρες, σύμψυχοι τελοῦντες ἐν ἅπασι, τὴν κεκρυμμένην ἐν Χριστῷ ζωὴν, διαλαθόντες κόσμον καὶ κοσμοκράτορα, ἐν μέσῳ κόσμου, ὁμοφρόνως κατώρθωσαν· ἐν γὰρ νηστείαις καὶ δεήσεσι, τὸν Θεὸν ἐκζητήσαντες, ἐπιτηδεῖως τῆς ἐφέσεως ἔτυχον, σκευὴ γεγονότες τῆς Χάριτος· ἐντεῦθεν συνήφθησαν, ταῖς τῶν Ἁγίων ὁμηγύρεσιν.

Ἦχος γ'.

Υιοθεσίας τῆς κρείττονος, γεωργοῦντες τὰς χάριτας, ἐναρέτων πράξεων, πεπληρωμένοι ὠφθητε· τῶν γὰρ χαμαὶ συρομένων, νουνεχῶς μακρύναντες, τῷ Ζωοδότῃ Λόγῳ ὀλοσχερῶς ὠκειώθητε· ὅθεν ὡς τέκνα Θεοῦ ἀμώμητα, Ἀποστολικῶς ἐδείχθητε, ἐν μέσῳ γενεᾶς σκολιᾶς, τρισμακάριστοι Αὐτάδελφοι· ἐν ὑμῖν γὰρ ἔζη Χριστός, ὁ ἐν Ἁγίοις ὑμᾶς καταλεξάμενος.

Ἦχος δ'.

Τῆ συνέσει ἐμπρέπων, θεόφρον Θεόχαρες, τῆς θείας χάριτος φερωνύμως, τὰ ἀγαθὰ εἰσεποιήσω, ἐναρέτως γὰρ βιώσαι, ἐν ἀληθείᾳ καὶ σεμνότητι, προέκρινας ἀοίδιμε· ὅθεν συνεργάτην ἰσόψυχον, ἐν τῷ τῆς ἀρετῆς ἀγῶνι, τὸν σὸν σὺννεκτροφον ἐκτήσω ὁμαίμονα, Ἀπόστολον τὸν Ὅσιον· μεθ' οὗ τὴν στενὴν καὶ τεθλιμμένην ἀνύσας τρίβον, τῷ οὐρανίῳ εἰσελάσατε νυμφῶνι, ὑμνοῦντες ἀπαύστως, Τριάδα τὴν Ὑπέρθεον.

Δόξα. Καί νῦν. Ἦχος πλ. α'.

Αναστάσεως μελλούσης, δι' ἐναρέτου πολιτείας, Θεοχάρης καὶ Ἀπόστολος φαίνουσι τὰς αὐγὰς, καὶ τῇ τοῦ Χριστοῦ χορεύουσιν ἐγέρσει, βοῶντες σὺν ἡμῖν· Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, θανάτῳ θάνατον πατήσας, καὶ τοῖς ἐν τοῖς μνήμασιν, ζωὴν χαρισάμενος.

Εἰς τὸν Στίχον Στιχηρὰ Προσόμοια.

Πρῶτον τὸ Ἀναστάσιμον. Ἦχος δ'.

Κύριε ἀνελθὼν ἐν τῷ Σταυρῷ, τὴν προγονικὴν ἡμῶν κατάραν ἐξήλειπας· καὶ κατελθὼν ἐν τῷ Ἄδῃ, τοὺς ἀπ' αἰῶνος δεσμίους ἠλευθέρωσας, ἀφθαρσίαν δωρούμενος, τῶν ἀνθρώπων τῷ γένει· διὰ τοῦτο ὑμνοῦντες δοξάζομεν, τὴν ζωοποιὸν καὶ σωτήριόν σου Ἐγερσιν.

Εἶτα τῶν Ἀγίων τὰ ἐξῆς

Ἦχος β'. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου.

Βίον προελόμενοι σεπτὸν, πίστει καὶ ἀγάπῃ τελείᾳ καὶ διαθέσει λαμπρᾷ, Ὅσιοι Αὐτάδελφοι, ἠθῶν χρηστότητος, καὶ καρπῶν τῶν τοῦ Πνεύματος, τὴν ἐπικαρπίαν, ὄντως ἐξηνέγκατε, ἐνθέοις σκάμμασιν· ὥνπερ τῇ μεθέξει τρυφῶντες, ἐν ἀγαλλιάσει τελοῦμεν, τὸ πανευαγὲς ὑμῶν μνημόσυνον.

Στίχ. Ἴδοὺ δὴ τί καλὸν ἢ τί τερπνόν, ἀλλ' ἢ τὸ κατοικεῖν ἀδελφοὺς ἐπὶ τὸ αὐτό.

Πάσχα τοῦ Χριστοῦ τὸ μυστικόν, ἔργοις ἐναρέτοις ὑμνοῦντες, καὶ μεγαλύνοντες, Πάσχα τὸ αἰώνιον, διετέλεσατε, ἐκ φθορᾶς πρὸς ἀθάνατον, ζωὴν μεταστάντες, καὶ πρὸς τὴν κατάπαυσιν Θεοῦ σκηνώσαντες· ἐνθα ὦ Θεόχαρες μάκαρ, σὺν τῷ εὐκλεεῖ Ἀποστόλῳ δόξης ἰσαγγέλου ἠξιώθητε.

Στίχ. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τῶν Ὁσίων αὐτοῦ.

Πόλις τῶν Ἀρταίων εὐφημεῖ, τῆς θεοφιλοῦς πολιτείας, ὑμῶν τὰς χάριτας· ταύτης γὰρ βλαστήματα, τερπνὰ ἐδείχθητε, καὶ Χριστοῦ τὴν Ἀνάστασιν δοξάζουσα πόθῳ ἄγει

ἡμῖν χαίρουσα, μνήμην ἑόρτιον, χαίρετε βοῶσα συμφώνως,
 Ὅσπερ Θεόχαρες ἅμα, σὺν τῷ Ἀποστόλῳ τῷ ὁμαίμονι.

**Εἶτα τὰ τοῦ Ἁγίου Πάσχα.
 Ἦχος πλ. α'.**

Στίχ. Ἀναστήτω ὁ Θεὸς καὶ διασκορπισθήτωσαν..

Πάσχα ἱερὸν ἡμῖν σήμερον ἀνεδέδεικται· Πάσχα καινὸν,
 Ἁγίον· Πάσχα μυστικὸν· Πάσχα πανσεβάσμιον· Πά-
 σχα Χριστὸς ὁ Λυτρωτὴς· Πάσχα ἄμωμον· Πάσχα Μέγα·
 Πάσχα τῶν πιστῶν· Πάσχα τὸ πύλας ἡμῖν τοῦ παραδείσου
 ἀνοῖξαν· Πάσχα πάντας ἀγιάζον πιστοὺς.

Στίχ. Ὡς ἐκλείπει καπνὸς ἐκλιπέτωσαν..

Δεῦτε ἀπὸ θεᾶς γυναῖκες εὐαγγελίστριαι, καὶ τῇ Σιών
 εἶπατε· Δέχου παρ' ἡμῶν, χαρᾶς εὐαγγέλια, τῆς Ἀνα-
 στάσεως Χριστοῦ, τέρπου, χόρευε, καὶ ἀγάλλου Ἱερουσαλήμ,
 τὸν Βασιλέα Χριστὸν, θεασαμένη ἐκ τοῦ μνήματος, ὡς νυμ-
 φίον προερχόμενον.

Στίχ. Οὕτως ἀπολοῦνται οἱ ἁματωλοὶ..

Δὲ μυροφόροι γυναῖκες ὀρθροῦ βαθέος, ἐπιστᾶσαι πρὸς
 τὸ μνῆμα τοῦ Ζωοδότου, εὔρον Ἄγγελον, ἐπὶ τὸν λίθον
 καθήμενον, καὶ αὐτὸς προσφθεγξάμενος, αὐταῖς οὕτως ἔλεγε·
 Τί ζητεῖτε τὸν ζῶντα μετὰ τῶν νεκρῶν; τί θρηνεῖτε τὸν ἄ-
 φθαρτον ὡς ἐν φθορᾷ; ἀπελθοῦσαι κηρύξατε, τοῖς αὐτοῦ Μα-
 θηταῖς.

Στίχ. Αὕτη ἡ ἡμέρα, ἣν ἐποίησεν..

Πάσχα τό τερπνόν· Πάσχα Κυρίου Πάσχα· Πάσχα παν-
 σεβάσμιον ἡμῖν ἀνέτειλε· Πάσχα ἐν χαρᾷ ἀλλήλους
 περιπτυξώμεθα· ὦ Πάσχα λύτρον λύπης· καὶ γὰρ ἐκ τάφου
 σήμερον, ὡσπερ ἐκ παστοῦ, ἐκλάμψας Χριστὸς, τὰ Γύναια
 χαρᾶς ἐπλησε λέγων· Κηρύξατε ἀποστόλοις.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Ως ἀδελφοὶ σύμφυτοι, ἐν ἰσότητι γνώμης, τὴν πρὸς
 Χριστὸν εὐθειᾶν τρίβον, ἰσοσθενῶς ὠδεύσατε· τὴν τῶν

Ἅγιων γὰρ ἁμιλλαν, ἐν μέσῳ κόσμου ὡς θεόφρονες, ἀληθῶς ἐχαρακτηρίσατε. Δι' ὃ τῶν Ἁγίων Ἅγιος, ἐν ὑμῖν ἀναπαυσάμενος, τῇ τῶν Ἁγίων χορείᾳ, ὁμοταγεῖς ὑμᾶς ἀνέδειξεν. Μεθ' ὧν πρεσβεύσατε δεόμεθα, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Τοῦ Πάσχα. Ἦχος πλ. α'.

Αναστάσεως ἡμέρα, καὶ λαμπρυνθῶμεν τῇ πανηγύρει, καὶ ἀλλήλους περιπτυξώμεθα. Εἰπώμεν ἀδελφοί, καὶ τοῖς μισοῦσιν ἡμᾶς· Συγχωρήσωμεν πάντα τῇ Ἀναστάσει, καὶ οὕτω βοήσωμεν. Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, θανάτῳ θάνατον πατήσας, καὶ τοῖς ἐν τοῖς μνήμασι, ζωὴν χαρισάμενος.

Τὸ, Χριστὸς ἀνέστη, τρίς, καὶ εἶτα εὐθὺς τὰ Ἀπολυτικά τῶν Ἁγίων.

Ἦχος α'. Τῆς ἐρήμου πολίτης.

Τῶν κλεινῶν αὐταδέλφων τὴν δυάδα τιμήσωμεν, τὸν θεοειδῆ Θεοχάρην καὶ τὸν σύμπνου Ἀπόστολον· ὅσῳ γὰρ ἀνύσαντες ζωὴν, Ἁγίων ἠριθμήθησαν χοροῖς, καὶ πρεσβεύουσιν ἀπαύστως ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν ἐκβοῶντων πάντοτε· Δόξα τῷ στεφανώσαντι ὑμᾶς, δόξα τῷ ἀγιάσαντι, δόξα τῷ δοξασθέντι δι' ὑμῶν, ἐσχάτοις ἔτεσιν.

Ἔτερον ἀπολυτικίον.

Ἦχος γ'. Θείας πίστεως.

Θεῖα θρέμματα ὤφθητε Ἄρτης, καὶ κειμήλια ἡθῶν ὁσίων, ὧ Θεόχαρες σοφὲ καὶ Ἀπόστολε· ἐν ἀρεταῖς γὰρ ἐνθέοις ἐμπρέψαντες, τῆς τῶν Ἁγίων τιμῆς ἠξιώθητε. Ἄλλ' αἰτήσασθε, Αὐτάδελφοι παμμακάριστοι, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Μεθ' ὃ τὸ Χριστὸς Ἀνέστη καὶ Ἀπόλυσις.

Εὐλογήσαντος τοῦ Ἱερέως, τὸ Χριστὸς ἀνέστη δεκάκις καὶ συνα-
πτὴ μεγάλη καὶ εἶτα εὐθὺς ὁ Πολυέλαιος τῶν Ὁσίων, μεθ' ὧν
ψάλλομεν τὸ ἐξῆς Κάθισμα.

Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Ζωὴν θεοφιλῆ, ἐν ἀπάσῃ ἀγνεΐα, καὶ τρόποις ἱεροῖς,
ὑπελθόντες ὀσίως, Θεοῦ φίλοι ὤφθητε, θεοφόροι αὐ-
τάδελφοι. Ὅθεν χαίροντες, πρὸς οὐρανίους σκηνώσεις, μετε-
τέθητε, ὑπὲρ ἡμῶν δυσωποῦντες, Χριστὸν τὸν Φιλάνθρωπον.

Δόξα. Ἦχος πλ. α'. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Μιμηταὶ τῶν Ἀγίων καὶ ὁμοίότροποι, ὡς ἐρασταὶ τῶν
κρειττόνων καὶ τῶν καλῶν ζηλωταὶ, ἀνεδείχθητε ἡμῖν
θεῖοι ἀτάδελφοι· ὅθεν Χριστὸς ὁ Βασιλεὺς, κατεκόσμησεν
ὑμᾶς, στεφάνοις ἀγιωσύνης, καὶ τῆς αὐτοῦ βασιλείας, συγ-
κληρονόμους ἀπειργάσατο.

Καὶ νῦν. **Ὁμοιον.**

Αναστὰς ἐκ τοῦ τάφου Σῶτερ τριήμερος, ἐκ τῶν κευθ-
μώνων τοῦ Ἄδου τὸν πεπτωκότα Ἀδάμ, συνανέστησας
Χριστέ ὡς ὑπέραγαθος, καὶ τὴν τεκοῦσάν σε Ἀγνήν, χαρᾶς

ἐπλησας πολλῆς, ὡς ταύτη ἐνεφανίσθης, ἥς ταῖς πρεσβείαις Οἰκτίρμων, σῶσον τοὺς πίστει προσκυνούντας Σε.

Τό α΄. Ἀντίφωνον τοῦ δ΄ ἤχου καὶ τὸ Προκείμενόν.

Καυχῆσονται ὅσοι ἐν δόξῃ καὶ ἀγαλλιάσονται ἐπὶ τῶν κοιτῶν αὐτῶν.

Στίχ. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τῶν ὁσίων αὐτοῦ.

Εὐαγγέλιον κατὰ Ματθαῖον.

Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ Μαθηταῖς· Πάντα μοί παρεδόθη...

Ζήτηι αὐτὸ ἐν τῇ Λειτουργίᾳ τοῦ Ἀγ. Σάββα.

Ὁ Ν΄ Ψαλμὸς οὐ λέγεται, ἀλλ' εὐθύς τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι.

Εἶτα, Δόξα. Ταῖς τῶν σῶν Ὀσίων....

Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου....

Στίχ. Ἐλέησόν με ὁ Θεὸς κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου...

Ἦχος β΄. Πρὸς τὸ Ἀναστὰς ὁ Ἰησοῦς.

Αφθαρσίας λαμπρυθέντες ταῖς ἀκτίσιν, ὡς θεῖα σκεύη, ῥύσασθε ἡμᾶς παθημάτων ζοφερῶν θεῖοι Αὐτάδελφοι.

Ὁ Ἱερεὺς. Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαὸν σου...

Εἶτα οἱ Κανόνες τοῦ Πάσχα καὶ τῶν Ἀγίων.

Κανὼν τοῦ Πάσχα.

Ὠδὴ α΄. Ἦχος α΄ Ὁ Εἰρμὸς.

Αναστάσεως ἡμέρα, λαμπρυνθῶμεν λαοὶ· Πάσχα Κυρίου Πάσχα· ἐκ γὰρ θανάτου πρὸς ζωὴν καὶ ἐκ γῆς πρὸς Οὐρανὸν, Χριστὸς ὁ Θεὸς, ἡμᾶς διεβίβασεν, ἐπινίκιον ἄδοντας.

Καθαρθῶμεν τὰς αἰσθήσεις, καὶ ὀψόμεθα, τῷ ἀπροσίτῳ φωτὶ τῆς Ἀναστάσεως, Χριστὸν ἐξαστράπτοντα, καὶ χαίρετε φάσκοντα, τρανῶς ἀκουσόμεθα, ἐπινίκιον ἄδοντες.

Οὐρανοὶ μὲν ἐπαξίως εὐφραινέσθωσαν, γῆ δὲ ἀγαλλιάσθω, ἐορταζέτω δὲ κόσμος, ὄρατός τε ἅπας καὶ ἀόρατος· Χριστὸς γὰρ ἐγήγερται, εὐφροσύνη αἰώνιος.

Κανὼν τῶν Ἀγίων ἔχων τὴν ἐξῆς ἀκροστιχίδα ἐν τοῖς θεοτοκίαις, Γερασίμου.

ᾠδὴ α΄. Ἦχος α΄. Ἀναστάσεως ἡμέρα.

Αναστάσεως Κυρίου τῷ αὐτῷ φωτὶ, ἤδη λελαμπρυσμένοι, οἷα θεράποντες Χριστοῦ, Θεόχαρες σὺν τῷ κλεινῷ, Ἀποστόλῳ ὁμοῦ, τὸν νοῦν μου λαμπρύνετε, εὐσεβῶς ὑμᾶς μέλλοντος.

Καθαρθέντες τὰς αἰσθήσεις, καθαρᾷ βιοτῇ, πάντα Θεοῦ εἰς δόξαν, καθαρότητος ἐκ ψυχῆς, ἐκτελοῦντες νουνεχῶς, τῆς δόξης Χριστοῦ, αὐτάδελφοι ἐνδοξοὶ, ἐρασταὶ ἀνεδείχθητε.

Οὐρανῷ μὲν τὰς ἐλπίδας ἀναθέμενοι, κόσμου δὲ τὴν ἀπάτην, ἀπαναινόμενοι σοφῶς, οὐρανόφρονες ἐν γῆ, καὶ τύποι λαμπροὶ, Ἁγίων ἐδείχθητε, θεοφόροι αὐτάδελφοι.

Θεοτοκίον.

Γηθομένη κατιδοῦσα, τὸν Υἱόν σου Ἁγνή, λάμπαντα ἐκ τοῦ τάφου, οἷαπερ Ἥλιον ζωῆς, ταῖς αὐτοῦ μαρμαρυγαῖς, ἠγάσθης λαμπρῶς, καὶ τούτου ἀνυμνήσας, τὴν τριήμερον ἔγερσιν.

Καταβασία. Ἀναστάσεως ἡμέρα... Τὸ Χριστὸς ἀνέστη **γ΄**. Ἀναστάς ὁ Ἰησοῦς **ἀπαξ**. Συναπτὴ μικρά. **Οὕτω ποιούμεν εἰς ἐκάστην ὥδην, ὡς συνήθως ἐν τῇ Διακαινησίμῳ Ἑβδομάδι.**

ᾠδὴ γ΄. Ὁ εἰρμός.

Δεῦτε πόμα πίνωμεν καινόν, οὐκ ἐκ πέτρας ἀγόνου τερατουργούμενον, ἀλλ' ἀφθαρσίας πηγῆν, ἐκ τάφου ὀμβρήσαντος Χριστοῦ, ἐν ᾧ στερεοῦμεθα.

Νῦν πάντα πεπλήρωται φωτὸς, οὐρανὸς τε καὶ γῆ καὶ τὰ καταχθόνια· ἑορταζέτω γοῦν πᾶσα κτίσις, τὴν ἔγερσιν Χριστοῦ, ἐν ἧ ἔστερέωται.

Χθὲς συνεθαπτόμην σοι Χριστέ, συνεγείρομαι σήμερον ἀναστάντι σοι· συνεσταυρούμην σοι χθὲς, αὐτὸς με συνδόξασον Σωτῆρ, ἐν τῇ βασιλείᾳ σου.

Τῶν Ἁγίων, ὁ αὐτός.

Δεῦτε μακαρίσωμεν φαιδρῶς, τοὺς ἐν βίῳ ἀμέμπτῳ ἄρτι ἐκλάψαντας, σὺν Θεοχάρει ὁμοῦ, Ἀπόστολον τὸν θεοειδῆ, φωτὸς τὰ κειμήλια.

Νῦν χαίρει Ἀρταίων ἡ πληθὺς, τῆς ὑμῶν πολιτείας τὰ προτερήματα, καὶ τῶν ἠθῶν τῶν χρηστῶν, τιμῶσα τὰς θείας ἀρετὰς, αὐτάδελφοι Ὅσιοι.

Χθὲς συνεσταυρώθητε Χριστῷ, νεκρωθέντες τοῦ κόσμου ταῖς ἀπολαύσεσι, σήμερον δὲ σὺν αὐτῷ, δοξάζεσθε ἐν τοῖς οὐρανοῖς, Αὐτάδελφοι ἔνδοξοι.

Θεοτοκίον.

Επέστης τῷ μνήματι Ἀγνή, τῆς μιᾶς τῶν Σαββάτων πρωΐ ὡς γέγραπται, καὶ ἐθεάσω τὸν σὸν, Υἱὸν ἀναστάντα ἐκ νεκρῶν, καὶ κόσμον ἐγείραντα.

Καταβασία. Δεῦτε πόμα πίωμεν καινόν.

Μετὰ δὲ τὴν ἐκφώνησιν λέγομεν τὸ Κοντάκιον τοῦ Πάσχα χῦμα.

Ἦχος πλαγ. δ'.

Εἰ καὶ ἐν τάφῳ κατήλθες Ἀθάνατε, ἀλλὰ τοῦ Ἄδου καθεῖλες τὴν δύναμιν καὶ ἀνέστης ὡς νικητῆς Χριστὲ ὁ Θεὸς, γυναιξὶ μυροφόροις φθεγξάμενος χαίρετε καὶ τοῖς σοῖς Ἀποστόλοις εἰρήνην δωρούμενος, ὁ τοῖς πεσοῦσιν παρέχων ἀνάστασιν.

Εἶτα ψάλλομεν τὸ Κάθισμα τῶν Ἁγίων.

Ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Χριστὸν ἀγαπήσαντες, τῶν ἀγαθῶν τὴν πηγὴν, ζωὴν ἀνεπίληπτον, ὁμοφωνία ψυχῆς, πιστῶς ἐβιώσατε· ὅθεν τῷ οὐρανίῳ μεταστάντες νυμφῶνι, Θεόχαρες θεοφόρε, καὶ Ἀπόστολε μάκαρ, πρεσβεύσατε ἡμῖν δοῦναι, χάριν καὶ ἔλεος.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ὅμοιον.

Τὸ μνήμα σου Κύριε, αἰ περὶ τὴν Μαριάμ, σπουδῆ ὡς κατέλαβον, ἐξεθαμβήθησαν, Ἀγγέλων ταῖς ὄψεσιν ὄθεν καὶ σὲ ἰδοῦσαι, ἀναστάντα ἐκ τάφου, ἠγγειλαν Ἀποστόλοις, τὴν σὴν ἐγερσιν Σῶτερ. Αὐτῶν ταῖς παρακλήσεσι, σῶσον τὸν κόσμον σου.

Ὡδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.

Επὶ τῆς θείας φυλακῆς, ὁ θεηγόρος Ἀββακούμ, στήτω μεθ' ἡμῶν, καὶ δεικνύτω, φαεσφόρον Ἀγγελον, διαπρυσίως λέγοντα· Σήμερον σωτηρία τῷ κόσμῳ ὅτι ἀνέστη Χριστὸς ὡς Παντοδύναμος.

Αρσεν μὲν ὡς διανοῖξαν, τὴν παρθενεύουσαν νηδὺν, πέφηνε Χριστὸς· ὡς βροτὸς δὲ ἄμνός προσηγόρευται· ἄμωμος δὲ, ὡς ἄγευστος κηλίδος, τὸ ἡμέτερον Πάσχα· καὶ ὡς Θεὸς ἀληθῆς, τέλειος λέλεκται.

Ως ἐνιαύσιος ἄμνός, ὁ εὐλογούμενος ἡμῖν, στέφανος Χριστὸς ἐκουσίως, ὑπὲρ πάντων τέθυται, Πάσχα τὸ καθατήριον· καὶ αὐθις ἐκ τοῦ τάφου ὠραῖος, δικαιοσύνης ἡμῖν ἔλαμψεν Ἥλιος.

Ο Θεοπάτωρ μὲν Δαβίδ, πρὸ τῆς σκιώδους κιβωτοῦ, ἤλατο σκιρτῶν· ὁ λαὸς δὲ τοῦ Θεοῦ ὁ ἅγιος, τὴν τῶν συμβόλων ἐκβασιν, ὄρωντες εὐφρανθῶμεν ἐνθέως, ὅτι ἀνέστη Χριστὸς ὡς Παντοδύναμος.

Τῶν Ἁγίων ὁ αὐτός.

Επὶ τῆς θείας φυλακῆς, τῆς ἐναρέτου ἀγωγῆς, ὄλην τὴν ροπήν τῆς καρδίας, ἐμμελῶς ἰθύναντες, ψυχῆς μὲν καθαρότητα, ἀπάθειαν δὲ σώματος θείαν, θεοπρεπῶς ἐπλουτήσατε μακάριοι.

Αρσεν ὁ Χριστὸς ἐκλήθη, σωμαθωεῖς, ὑπὲρ ἡμῶν, οὐ μιμούμενοι, θεράποντες καὶ σύμμορφοι τούτου, τοῦ ἐν σαρκὶ ὁμοιώματος ὠράθητε.

Ως ἀκηλίδωτοι ἄμνοι, ἀκολουθοῦντες τῇ φωνῇ, καὶ τῇ ζωηφόρῳ προσκλήσει, Χριστοῦ τοῦ Ἀρχιποίμενος, πρὸς μάνδραν τὴν οὐράνιον, εἰσῆλθετε αὐτάδελφοι θεῖοι, καὶ πρωτοτόκων συνήφθητε ταῖς τάξεσιν.

Ο Θεοπάτωρ ψαλμωδὸς, ὑμῶν προγράφων τὴν ζωὴν, ἐν ψαλμοῖς ἁγίοις κραυγάζει· Μακάριοι οἱ ἄμωμοι, οἱ νόμοις πορευόμενοι, καὶ θεαῖς ἐντολαῖς τοῦ Σωτῆρος, ὅτι αὐτοὶ εἰς αἰῶνας εὐφρανθήσονται.

Θεοτόκιον.

Ρημάτων τῶν χαροποιῶν, ἐξαναστάντος ἐκ νεκρῶν, Ἄχραντε Ἀγνή τοῦ Υἱοῦ σου, ἐν χαρᾷ ἀκούσασα, ἐνθους ὄλη γεγένησαι, καὶ τούτου τὴν Ἀνάστασιν Κόρη, σὺν Μυροφόροις ἁγίαις ἐμεγάλυνας.

Καταβασία. Ἐπὶ τῆς θείας φυλακῆς.

Ὡδὴ ε΄. Ὁ Εἰρμός.

Ορθρίσωμεν ὀρθρου βαθέος καὶ ἀντὶ μύρου τὸν ὕμνον προσοίσωμεν τῷ Δεσπότη καὶ Χριστὸν ὀψόμεθα, δικαιοσύνης Ἥλιον, πᾶσι ζωὴν ἀνατέλλοντα.

Τὴν ἄμετρόν σου εὐσπλαχνίαν, οἱ ταῖς τοῦ Ἄδου σειραῖς, συνεχόμενοι δεδορκότες, πρὸς τὸ φῶς ἠπείγοντο Χριστέ, ἀγαλλομένῳ ποδὶ, Πάσχα κροτοῦντες αἰώνιον.

Προσέλθωμεν λαμπαδηφόροι, τῷ προϊόντι Χριστῷ, ἐκ τοῦ μνήματος ὡς νυμφίῳ, καὶ συνεορτάσωμεν, ταῖς φιλεόρτοις τάξεσι, Πάσχα Θεοῦ τὸ σωτήριον.

Τῶν Ἁγίων. ὁ αὐτός.

Ορθρίσαντες νυκτὶ τῇ τοῦ βίου, τῷ φωτοδότῃ Σωτῆρι, τῷ λάμπαντι ἐκ τοῦ τάφου, ζωὴν ἡμῖν αἰδίων, αὐτοῦ τῶν ἐπιλάμψεων, πλήρεις ὠράθητε ἐνδοξοί.

Τὴν ἄμεμπτον ζωὴν ποθοῦντες, ὁμοφροσύνη τελεία, νηστεία καὶ ἀγρυπνία τὰ τῆς σαρκὸς φρονήματα, νεκρῶσαντες μακάριοι, Πνεύματος Ἁγίου ἐπλήσθητε.

Προσέλθωμεν λαμπαδηφόροι αἱ τῶν Ἄρταίων χορεῖαι, τοῦ Λόγου τῆ Ἄναστάσει, Θεοχάρην μέλλοντες, καὶ τὸν σεπτὸν Ἀπόστολον, τὰ κλεινὰ τῆς Ἄρτης καυχήματα.

Θεοτοκίον.

Αὐλω ἀστράπτων ἐκλάμπει, ἐξαναστάς ἐκ τοῦ τάφου, ἐπέστης τῆ σὲ τεκούση, Λόγε Θεοῦ συνάναρχε, τερπνῆς δ' ἀγαλλιάσεως, ταύτην τῆ δόξῃ σου ἐπλησας.

Καταβασία. Ὁρθρίσωμεν ὄρθρου.

Ὦδὴ Στ'. Ὁ Εἰρμός.

Κατῆλθες ἐν τοῖς κατωτάτοις τῆς γῆς, καὶ συνέτριπας μοχλοὺς αἰωνίους, κατόχους πεπεδημένων Χριστέ, καὶ τριήμερος ὡς ἐκ κήτους Ἰωνᾶς, ἐξανέστης τοῦ τάφου.

Φυλάξας, τὰ σήμαντρα σῶα Χριστέ, ἐξηγέρθῃς τοῦ τάφου, ὁ τὰς κλεῖς τῆς Παρθένου μὴ λυμηνάμενος, ἐν τῷ τόκῳ σου, καὶ ἀνέφξας ἡμῖν, Παραδείσου τὰς πύλας.

Σῶτερ μου, τὸ ζῶν τε καὶ ἄθυτον ἱερεῖον, ὡς Θεὸς σεαυτὸν ἐκουσίως, προσαγαγὼν τῷ Πατρὶ, συνανέστησας, παγγενῆ τὸν Ἀδάμ, ἀναστάς ἐκ τοῦ τάφου.

Τῶν Ἁγίων ὁ αὐτός.

Κατῆλθες, Λόγε ἐπὶ γῆς σαρκωθείς, καὶ ὑπέδειξας ζωῆς τὰς εἰσόδους, ἃς ἤδη ἐν ὀλοτρόπῳ σπουδῇ, διοδεύσασα, τῶν Ὁσίων ἢ δυᾶς, θείας ἔτυχεν δόξης.

Φυλάξας, πάσης κοινωνίας φθαρτῶν, τὴν ψυχὴν σου ἀμιγῆ θεοφόρε, Θεόχαρες, δοχεῖον ὠφθῆς φωτὸς, καὶ τερπνότατος, ἀγιάσματος ναὸς, καὶ Χριστοῦ κληρονόμος.

Σῶτερ μου, τῆ σῆ προσταγῇ πειθαρχῶν, ὁ Ἀπόστολος, ὁ σὸς ὑπηρέτης, προθύμως τὴν πρὸς σὲ θείαν ὁδὸν, διελήλυθε, καὶ κατέπαυσε φαιδρῶς, τῷ φωτὶ τῆς σῆς δόξης.

Θεοτοκίον.

Σταυρῷ σου, Λόγε τὸν ἐχθρὸν καθελὼν, ἐξανέστησας Ἀδάμ ἐκ τοῦ Ἄδου, καὶ ὠφθῆς τῆ σῆ Ἀχράντῳ Μη-

τρι, τὴν τριήμερον, ἀνυμνούση σου σεπτὴν, ἐξανάστασιν
Σῶτερ.

Καταβασία. Κατῆλθες ἐν τοῖς κατωτάτοις τῆς γῆς.

Κοντάκιον. Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Τῶν αὐταδέλφων τὴν ὁσίαν δυάδα, ἀνευφημήσωμεν ἐν
ἕμνοις ἐνθέοις, σὺν Θεοχάρει τὸν κλεινὸν Ἀποστόλον·
οὔτοι γὰρ βιώσαντες, τῶν Ἁγίων τὸν βίον Ἁγιοὶ ἐδείχθη-
σαν, καὶ Χριστοῦ κληρονόμοι· οἷς καὶ βοῶντες εἶπομεν πι-
στοὶ· χαίρετε Ἄρτης, βλαστοὶ εὐθαλέστατοι.

Ὁ Οἶκος.

Εὐαγγελίου τοῦ Χριστοῦ, τοὺς νόμους ἐκπληροῦντες, ἁ-
γίαν ἐζησαν ζωὴν, ἐν μέσῳ τύρβης κοσμικῆς, αὐτάδε-
λοι οἱ θεῖοι· τὸ ἐν γὰρ φρονήσαντες μιᾷ προθέσει ἀληθεῖ,
ὅσα εὐφημα καὶ σεμνά, ὅσα δίκαια καὶ ἀγνά, ἐνεκοιλώθησαν
προθύμως, ἅπαν πρόσυλον καὶ γεῶδες νόημα ἀποβάλλοντες·
ἐντεῦθεν ἐν νηστεία διηνεκεῖ, καὶ ἀγρυπνία συντόνω καὶ εὐχῆ
ἀκαταπαύστῳ, ἡσύχως διαβιοῦντες, τὸν ἐν Ἁγίοις ἀναπαυόμε-
νον, ἁγιοπρεπῶς ἐδόξασαν Λόγον· ᾧ καὶ πρεσβεύουσιν ὑπὲρ
ἡμῶν τῶν βοῶντων αὐτοῖς συμφώνως· χαίρετε Ἄρτης βλα-
στοὶ εὐθαλέστατοι.

Συναξάριον

Πρῶτον τὸ τοῦ μηναιίου καὶ εἶτα τὸ ἐξῆς:

Τῇ Τετάρτῃ τῆς Διακαινησίμου, μνήμην ἐπιτελοῦμεν τῶν ὁ-
σίων καὶ θεοφόρων καὶ μακαρίων αὐταδέλφων Θεοχάρους καὶ Ἀ-
ποστόλου, ἐν ὁσιότητι καὶ δικαιοσύνῃ ἐν Ἄρτη διαπρεψάντων.

Στιχ. Ἀδελφὰ Θεόχαρες σὺν Ἀποστόλῳ

Ἐν γῆ ἐν πόλῳ τε φρονεῖτε σωφρόνως

Ἄτερος

Θεόχαρες τέρφθητι χαρὰν τὴν θεῖαν

Σὺν Ἀποστόλῳ ἐν πόλῳ σελασφόρῳ

Θεοχάρους τε Ἀποστόλοιῳ ἀθλοσύνην ἀεῖδω.

Οὔτοι οἱ θεοφόροι καὶ μακαριστοὶ αὐτάδελφοι, ἤκμασαν περὶ
τὰ τέλη τοῦ δεκάτου ὀγδόου αἰῶνος, ἕως τὸ μέσον περιπίου τοῦ

δεκάτου ἐνάτου. Ἐγεννήθησαν ἐν Ἄρτη, ἐκ πατρὸς ἱερέως, φέροντος τὸν τίτλον τοῦ Σακελλαρίου, Γεωργίου Ντούϊα, καλουμένου, καὶ μητρὸς Φωτεινῆς, ἔχοντες καὶ ἕτερον ἀδελφὸν Κωνσταντῖνον ὀνόματι. Ὁ πατὴρ αὐτῶν ἐφημερεύων ἐν τῷ ναῷ τῆς Ἁγίας Σοφίας, ἀνέτρεφε τὰ τέκνα αὐτοῦ ἐν παιδείᾳ καὶ νοουθεσίᾳ Κυρίου, διδάσκων αὐτὰ τὸν θεῖον φόβον καὶ τὸ θέλημα τοῦ Σωτῆρος τὸ ἀγαθὸν καὶ τέλειον, κατὰ τὸν θεῖον Ἀπόστολον.

Συμφωνήσαντες ἐπὶ τὸ αὐτὸ οἱ δύο οὗτοι ἱεροὶ ἀδελφοί, ἠγάπησαν τὴν κατὰ Χριστὸν ἀγαμίαν, τὸν ἀγνὸν καὶ παρθενικὸν βίον ποθοῦντες, διὸ καὶ ἀφιερῶθησαν ἐξ ὀλοκλήρου εἰς τὸν Θεὸν ἐν μιᾷ ψυχῇ καὶ ἐν ἐνὶ φρονήματι, τὴν ἐνάρετον καὶ θεοφιλεῖ πολιτείαν ἐκ νεότητος ἀσπασάμενοι. Ἐγκλεισθέντες σχεδὸν εἰς τὴν μικρὰν καὶ πενιχρὰν αὐτῶν οἰκίαν, ὡς ἄλλαι δύο μέλισσαι ἐν νοητῷ συμβλίῳ εἰργάζοντο, μελιτουργοῦντες ἡσύχως καὶ ἀθορύβως τὸ γλυκύτατον τῆς ἀρετῆς μέλι, ἀγρυπνοῦντες καὶ προσευχόμενοι καὶ νηστεύοντες μετελάμβανον τροφῆς δις, ἢ καὶ τρις τῆς ἑβδομάδος, καὶ λαμβάνοντες ἐν καιρῷ νυκτὸς τὸ ἀναγκαιοῦν ὕδωρ ἐκ τοῦ φρέατος τῆς Ἁγίας Σοφίας.

Ἐξήρχοντο τῆς οἰκίας τῶν ὁσάκις ἠθελον ἐκκλησιασθῆ, ἐκκλησιάζοντο δέ, ἐν τινὶ κατηρειπωμένῃ ἤδη Ἐκκλησίᾳ τῆς Θεοτόκου «Κασσιόπης» ὀνομαζομένης, κειμένη ἐν τῇ συνοικίᾳ «Ἐβραϊκά», ἐνθα καὶ ἐγνωρίσθησαν μὲ τὸν ἀοίδιμον Νικόλαον Σκουβράϊκά, ἐνθα καὶ ἐγνωρίσθησαν μὲ τὸν ἀοίδιμον Νικόλαον Σκουφᾶν, πρωτεργάτην τῆς «Φιλικῆς Ἐταιρείας», μάλιστα δὲ ὁ ὁσιος Θεοχάρης ἐχρημάτισεν καὶ διδάσκαλος τοῦ Νικολάου Σκουφᾶ, παραδίδων εἰς αὐτὸν μαθήματα ἐντὸς τοῦ ἐν λόγῳ Ἐκκλησιδρίου τῆς Κασσιόπης. (Ἀναστ. Ν. Γούδας. Τόμος Ε'. σελίς 9).

Οὕτω σωφρόνως καὶ δικαίως καὶ εὐσεβῶς, κατὰ τὸν θεῖον Παῦλον, πολιτευόμενοι καὶ ἐν ὁσιότητι καὶ δικαιοσύνῃ τὸν Θεὸν θεραπεύοντες, καὶ διὰ τῶν θείων ἐντολῶν καὶ θεουργῶν ἀρετῶν ἑαυτοὺς καθαίροντες, ἐγένοντο σκευὴ πολύτιμα, δεκτικὰ τῆς ἁγιαστικῆς τοῦ ζωοποιοῦ Πνεύματος χάριτος καὶ δωρεᾶς, ὡς γνήσιοι καὶ δόκιμοι ἐργάται τοῦ ἀμπελῶνος τοῦ Κυρίου. Διελθόντες δὲ ἐν τῇ ἀνωτέρῳ ἀσκήσει καὶ θεοφιλεῖ καὶ ὁσίᾳ ζωῇ τριακονταετή βίον, ἔφθασαν εἰς τὸ πεποθημένον αὐτοῖς τέλος, ὑπερβάντες τὸ ἑβδομηκοστὸν ἤδη ἔτος τῆς ἡλικίας αὐτῶν. Καὶ προειδῶς ὁ Ὁσιος Θεοχάρης τὴν ἑαυτοῦ κοίμησιν, προσεκάλεσε τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ Ἀπόστολον, καὶ πρῶτον μὲν, διετάξατο ἵνα ἄχρι τέλους ἀκολουθήσῃ τὴν αὐτὴν θεῖαν ζωὴν, ἣν ἀμφότεροι ἤρξαντο καὶ ἐπολιτεύθησαν. Δεύτερον δέ, μετὰ θάνατον μὴ ἐνταφιασθῶσιν ὁ-

μοῦ, παραγγείλας μετὰ φρικτῶν ἐπιτιμιῶν ἵνα μὴ γίνῃ ἀνακομιδὴ αὐτοῦ ποτὲ, καὶ οὕτω παρέδωκεν ἐν ἀγαλιάσει τὸ πνεῦμα αὐτοῦ εἰς χεῖρας Θεοῦ ζῶντος, ὃν ἐκ νεότητος ἠγάπησε τῇ 23ῃ Μαρτίου, τῇ ἀγίᾳ καὶ Μεγάλῃ Παρασκευῇ τοῦ ἔτους 1828.

Τὴν κηδεῖαν αὐτοῦ ἐτίμησεν ὁ τότε ἀρχιερατεύων, ὁ ἀπὸ Παραμυθίας Μητροπολίτης Ἄρτης ἀοίδιμος Νεόφυτος, ἐνταφιάσας τὸ σκῆνος αὐτοῦ, μετὰ τῆς ἀπαιτουμένης πομπῆς καὶ κατανύξεως, ἐν τῷ ναῷ τῶν Ἁγίων Ἀναργύρων, (οὗτος τυγχάνει μετόχιον τῆς ἐν Ἀγίῳ Ὄρει τοῦ Ἁθῶ Μονῆς τοῦ Ὁσίου Γρηγορίου), ὑποκάτω τῆς πετρίνης κλίμακος, ἐναντι τῆς κυρίως πύλης τοῦ ἐν λόγῳ ναοῦ, ἐκφωνήσας καὶ ἐπιτάφιον λόγον, ἀπλοῦν μὲν, ἀλλὰ λίαν τιμητικὸν ὁ ἐνάρετος οὗτος Ἱεράρχης παρακαλέσας τὸν Θεόν, ἵνα καὶ αὐτὸς τύχῃ νὰ ἀποθάνῃ ἐν τοιαύτῃ ἡμέρᾳ τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλῃ Παρασκευῆς ὅπερ καὶ ἐγένετο κατὰ τὸ ἐπόμενον ἔτος 1829, μεταστὰς τῇ Ἀγίᾳ καὶ Μεγάλῃ Παρασκευῇ. (Τὰ τίμια ὅστ' αὐτοῦ ἐν λόγῳ εὐσεβοῦς Ἱεράρχου Νεοφύτου φυλάσσονται ἤδη κάτω τῆς Ἀγίας Τραπεζῆς τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τῆς Ἀγίας Σοφίας Ἄρτης. Κατὰ τὴν ὥραν καθ' ἣν ἐψάλετο ἡ Νεκρώσιμος ἀκολουθία εἰς τὸν νεκρὸν τοῦ Ὁσίου Θεοχάρους, ἦναψε μόνος καὶ αὐτομάτως ὁ μικρὸς τοῦ Ναοῦ πολυέλαιος πρὸς ἐκπληξιν πάντων, δοξάζωντος οὕτω τοῦ Θεοῦ τὸν ὄσιον καὶ μακαριστὸν αὐτοῦ θεράποντα Θεοχάρην.

Τὸ ἔτος 1866, ὁ τότε ἡγουμενεύων ἐν τῷ εἰρημένῳ Μονυδρίῳ τῶν Ἁγίων Ἀναργύρων Ἱερομόναχος Κορνήλιος, ἀποσταλεὶς παρὰ τῆς Μονῆς τοῦ Ὁσίου Γρηγορίου, μετατοπίσας τὴν λιθίνην κλίμακα ἐκ τῆς πρώτης αὐτῆς θέσεως, καὶ ποιήσας ἀνασκαφὴν, εὔρεν ἐν τῷ θεμελίῳ ταύτης, κεκαλυμμένην διὰ πλακῶς, τὴν χαριτόβρυτον τοῦ Ὁσίου κάραν, πνέουσαν ἄρρητον εὐωδίαν· ἀλλ' ἐκάλυψεν αὐτὴν ἀθωρεῖ διὰ τῆς πλακῶς, οὕτω τηρουμένης μέχρι σήμερον.

Ὁ δὲ ὄσιος καὶ θεοφόρος Ἀπόστολος, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἱεροῦ αὐτοῦ ἀγαδέλφου, διελθὼν τὸ ὑπόλοιπον τῆς ζωῆς αὐτοῦ ὡς καὶ πρότερον, ἐν πάσῃ ἐγκρατεῖᾳ καὶ ἀρετῇ, καὶ προειδῶς καὶ οὗτος τὴν ὥραν τῆς πρὸς θεὸν ἐκδημίας του διέταξε τὸν μικρότερον ἀδελφὸν αὐτοῦ Κωνσταντῖνον, ἐγγαμον ὄντα, ἵνα μὴ ποιήσῃ πρὸς αὐτὸν ἐκφορὰν μετὰ πομπῆς, ἀλλὰ νὰ ἐνταφιασθῇ λιτῶς ἐν τῷ νεκροταφείῳ τοῦ ναοῦ τῆς Ἀγίας Σοφίας, ὅπερ καὶ ἐγένετο. Ἐκοιμήθη ὁ θεῖος Ἀπόστολος ἐν ἔτει 1846, ἥτοι 18 ἔτη μετὰ τὴν κοίμησιν τοῦ Ὁσίου Θεοχάρους.

Τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ Ὁσίου Ἀποστόλου, συγγενῆς τις τῆς οἰκογενείας Ντουΐα, Μαρία καλουμένη, σύζυγος Γεωργίου Μπιτσάρη, ἀπῆλθε μετ' ἄλλων γυναικῶν ἵνα καλλωπίσῃ τὸν τάφον τοῦ Ὁσίου ἀλλ' εὐρέθησαν πρὸ ἐκπληκτικοῦ θεάματος· εὖρον ἐκφυὲν ἐν μέσῳ τοῦ τάφου πρωτοφανὲς θαυμάσιον ἄνθος, ἐκπέμπον ἄρρητον εὐωδίαν. Τοῦτο δὲ ἐσήμαινε τὴν καθαρότητα καὶ τὴν εὐωδίαν τῆς ζωῆς τοῦ Ὁσίου, καὶ τὴν Ἀγιαστικὴν χάριν, ἣν παρὰ Θεοῦ ἔλαβεν.

Τοιουτοτρόπως πολιτευθέντες οἱ μακαριστοὶ ἀδελφοὶ Θεοχάρης καὶ Ἀπόστολος, καὶ δοξάσαντες τὸν Θεὸν διὰ τῆς ἐναρέτου καὶ καθαρᾶς αὐτῶν ζωῆς, κατ' ἀξίαν παρ' αὐτοῦ ἐδοξάσθησαν, καὶ ἴσοι τῶν πάλαι Ἁγίων ἀνεδειχθῆσαν, μεθ' ὧν καὶ συναγᾶλλονται ἐν οὐρανίοις σκηνώμασιν, ἐνθα ἡχος καθαρὸς ἑορταζόντων, ἐν τῷ ἀφθάρτῳ νυμφῶνι τῆς χαρᾶς τοῦ Κυρίου, οὐ καὶ ἡμεῖς ἀξιωθείμεν ταῖς πρὸς Θεὸν πρεσβείαις καὶ ἰκεσίαις αὐτῶν. Ἀμήν.

Σημειώσεις: Τὸ παρὸν βιογραφικὸν ὑπόμνημα τῶν Ὁσίων, ἐγράφη βάσει τῶν εἰδήσεων, ὅς ὁ ἀείμνηστος Μητροπολίτης Ἄρτης κ. α. Σεραφεῖμ ἐν σελ. 202-203 τοῦ «Δοκιμίου» αὐτοῦ διέσωσεν, ἐκδοθέντος τῷ 1884, καὶ τῶν βιογραφικῶν σημειώσεων, τὰς ὁποίας ἐξ Ἄρτης μοι ἀπέστειλεν ὁ αἰδεσιμώτατος ἐν Ἱερῶσι Σταύρῳ Παπαχρήστου, Οἰκονόμος καὶ Ἀρχιερατικὸς Ἐπίτροπος, οὗτινος τῇ αἰτήσῃ συνετάγῃ ἢ παροῦσα ἀκολουθία.

Ταῖς αὐτῶν πρεσβείαις Χριστέ ὁ Θεὸς ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν. Εἶτα Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι... **ἐκ γ'**. Ἀναστάς ὁ Ἰησοῦς... **ἐκ γ'** καὶ τὰς λοιπὰς ψόδας.

ᾠδὴ ζ'. ὁ Εἰρμός.

Ο παῖδας ἐκ καμίνου ρυσάμενος, γενόμενος ἄνθρωπος, πάσχει ὡς θνητὸς, καὶ διὰ πάθους τὸ θνητὸν, ἀφθαρσίας ἐνδύει εὐπρέπειαν, ὁ μόνος εὐλογητὸς τῶν Πατέρων Θεὸς καὶ ὑπερένδοξος.

Γ υναῖκες μετὰ μύρων θεόφρονες, ὀπίσω σου ἔδραμον, ὃν δὲ ὡς θνητὸν, μετὰ δακρύων ἐζήτησαν, προσεκύνησαν χαίρουσαι ζῶντα Θεὸν, καὶ Πάσχα τὸ μυστικόν, σοῖς Χριστέ μαθηταῖς εὐηγγελίσαντο.

Θανάτου ἑορτάζομεν νέκρωσιν. Ἄδου τὴν καθαίρεσιν, ἄλλης βιοτῆς τῆς αἰωνίου ἀπαρχὴν καὶ σκιρτῶντες ὑ-

μνοῦμεν τὸν αἴτιον, τὸν μόνον εὐλογητὸν τῶν Πατέρων, Θεὸν καὶ ὑπερένδοξον.

Ως ὄντως ἱερά καὶ πανέορτος, αὐτὴ ἡ σωτήριος, νῦξ καὶ φωταυγής, τῆς λαμπροφόρου ἡμέρας, τῆς ἐγέρσεως οὔσα προάγγελος, ἐν ἧ τὸ ἄχρονον φῶς ἐκ τάφου σωματικῶς πᾶσιν ἐπέλαμψε.

Τῶν Ἁγίων. ὁ αὐτός

Ο παῖδας ἐκ καμίνου ρυσάμενος, φλογὸς ὑμᾶς ρύεται, σχέσεως φθαρτῶν καὶ τῶν προσκαίρων ἡδονῶν, καὶ φωτὶ καταυγάζει τῆς χάριτος, ὑμῶν τὰς διανοίας θεόφρονες, Θεὸς ὁ ὑπερένδοξος.

Γυναῖκες ἐν τῷ τάφῳ σου ἔδραμον, Ἀπόστολε Ὅσιε, καὶ τὸ ἐν αὐτῷ ἄνθος φυεὶν ὑπερφυῶς, κατιδοῦσαι ὁσμῆς ἐπληρώθησαν, τῆς ἁγιαστικῆς δωρεᾶς σου, καὶ εὐαγῶν χαρίτων σου.

Θανάτῳ πρὸς ζωὴν τὴν ἀθάνατον, μετέβης Θεόχαρες, τέλος δὲ τὸ σὸν, Θεὸς δοξάζων θαυμαστῶς, τῷ καιρῷ τῆς κηδείας σου ἤναψεν, ἀρρήτῳ τὸ πολύφωτον τρόπῳ. ἐκφαῖνόν σου τὴν ἔλλαμψιν.

Ως ὄντως θαυμαστὸν καὶ ἀρίζηλον, ὑμῶν τὸ πολίτευμα! γνώμη γὰρ μιᾶ, καὶ συμφωνία ἀρραγεῖ, τοῦ Σωτῆρος τοῖς λόγοις ἐπόμενοι, πρὸς δόξαν ἐχωρήσατε θεῖαν, τῆς ἄνω καταπαύσεως.

Θεοτόκιον

Ιδοῦσα τὸν Υἱόν σου ὡς ἥλιον, ἐκ τάφου ἐκλάμψαντα, πλήρης χαρμονῆς, πλήρης φωτὸς θεαρχικοῦ, τὴν τριήμερον τούτου ἀνάστασιν, ἀνύμνεις σὺν σεπταῖς Μυροφόροις, Παρθένε Ἀπειρόγαμε.

Καταβασία. Ὁ Παῖδας ἐκ καμίνου.

Ὡδή η΄. ὁ Εἰρμός.

Αὕτη ἡ κλητὴ καὶ ἁγία ἡμέρα, ἡ μία τῶν Σαββάτων, ἡ βασιλὶς καὶ κυρία, ἑορτῶν ἑορτὴ καὶ πανήγυρις ἐστὶ

πανηγύρεων, ἐν ἧ εὐλογοῦμεν Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Δεῦτε τοῦ καινοῦ τῆς ἀμπέλου γεννήματος, τῆς θείας εὐφροσύνης, ἐν τῇ εὐσήμεν ἡμέρᾳ τῆς ἐγέρσεως, βασιλείας τε Χριστοῦ κοινωνήσωμεν, ὑμνοῦντες αὐτόν, ὡς Θεὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Αρον κύκλω τοὺς ὀφθαλμοὺς σου Σιών, καὶ ἴδε· ἰδοὺ γὰρ ἤκασί σοι Θεοφεγγεῖς ὡς φωστῆρες, ἐκ δυσμῶν καὶ βορρᾶ, καὶ θαλάσσης καὶ ἑώας τὰ τέκνα σου, ἐν σοὶ εὐλογοῦντα, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Πατερ Παντοκράτωρ, καὶ Λόγε καὶ Πνεῦμα, τρισὶν ἐνιζομένη, ἐν ὑποστάσει φύσις ὑπερούσιε καὶ ὑπέρθεε, εἰς σέ βεβαπτίσαμεθα, καὶ σέ εὐλογοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τῶν Ἁγίων ὁ αὐτός.

Αὕτη ἡ καινὴ, ἑβδομάς καὶ ἁγία, ἐν ἧ τὴν τοῦ Σωτῆρος, ἔγερσιν ἀνυμνοῦμεν, προσεπειῖδεν ὑμῶν, τὸ μνημόσυνον αὐτάδελφοι Ὅσιοι, ὅπερ ἐκτελοῦμεν, ψυχῆς ἐν εὐφροσύνῃ.

Δεῦτε τὴν καινὴν τῶν Ἁρταίων τὰ πλήθη, καὶ φωτοφόρον μνήμην, αἰνέσωμεν συμφώνως, τῶν σεπτῶν ἀδελφῶν, Θεοχάρους Ἀποστόλου τε κράζοντες· Ταῖς αὐτῶν πρεσβείαις, σῶσον ἡμᾶς Οἰκτίρμων.

Αρον πρὸς Θεὸν τὰς ὀσίας σου χεῖρας, ᾧ ξυνωρίς ἁγία, τῶν ἱερῶν αὐταδέλφων δυσωποῦσα θερμῶς, δωρηθῆναι ἰλασμόν τε καὶ ἄφεσιν, τοῖς ὑμολογοῦσιν, ὑμῶν τὴν πολιτείαν.

Πάτερ Παντουργέ καὶ Υἱέ καὶ τὸ Πνεῦμα, Ὑπέρθεε Θεότης, ἡ τριφαῆς Θεαρχία, ἱεραῖς προσευχαῖς, τῶν ὀσίων Ἀδελφῶν ἡμᾶς οἰκτεῖρον, τοὺς ὑπερυψοῦντας, τὴν σὴν κυριαρχίαν.

Θεοτόκιον

Μύροις σὺν σεπταῖς Μυροφόροις Παρθένε, σπεύδουσα μυρίσαι, τοῦ Υἱοῦ σου τὸ σῶμα, καθ' ὁδὸν ἐκ νεκρῶν,

ἀναστάντα αὐτὸν προσυπήντησας, ἀνυμνολογοῦσα, αὐτοῦ τὴν δυναστείαν.

Καταβασία. Αὕτη ἡ κλητή.

Ὦδὴ θ'. Ὁ Εἰρμός.

Ο Ἄγγελος ἐβόα τῇ Κεχαριτωμένῃ. Ἄγνή Παρθένε χαῖρε, καὶ πάλιν ἐρῶ χαῖρε, ὁ σὸς υἱὸς ἀνέστη, τριήμερος ἐκ τάφου.

Φ ωτίζου φωτίζου, ἡ νέα Ἱερουσαλήμ, ἡ γὰρ δόξα Κυρίου, ἐπὶ σὲ ἀνέτειλε· χόρευε νῦν καὶ ἀγάλλου Σιών· σὺ δὲ Ἄγνή, τέρπου Θεοτόκε, ἐν τῇ ἐγέρσει τοῦ τόκου σου. **Δίς.**

Μεγάλυνον ψυχὴ μου, τὸν ἐξαναστάντα,
τριήμερον ἐκ τάφου, Χριστὸν τὸν Ζωοδότην.

Ω Θείας, ὦ φίλης! ὦ γλυκυτάτης σου φωνῆς, μεθ' ἡμῶν ἀψευδῶς γὰρ, ἐπηγγείλω ἔσεσθαι, μέχρι τερμάτων, αἰῶνος Χριστέ, ἦν οἱ πιστοὶ, ἄγκυραν ἐλπίδος, κατέχοντες ἀγαλλόμεθα.

Μεγάλυνον ψυχὴ μου, τὸν ἐθελουσίως, παθόντα καὶ ταφέντα καὶ ἐξαναστάντα τριήμερον ἐκ τάφου.

Ω Θείας, ὦ φίλης! ὦ γλυκυτάτης σου φωνῆς, μεθ' ἡμῶν ἀψευδῶς γὰρ, ἐπηγγείλω ἔσεσθαι, μέχρι τερμάτων, αἰῶνος Χριστέ, ἦν οἱ πιστοὶ, ἄγκυραν ἐλπίδος, κατέχοντες ἀγαλλόμεθα.

Μαγδαλινὴ Μαρία, προσέδραμε τῷ τάφῳ καὶ τὸν Χριστὸν ἰδοῦσα, ὡς κηπουρὸν ἠρώτα.

Ω Πάσχα τὸ μέγα, καὶ ἱερώτατον Χριστέ, ὦ Σοφία καὶ λόγε, τοῦ Θεοῦ καὶ Δύναμις, δίδου ἡμῖν ἐκτυπώτερον σοῦ μετασχεῖν, ἐν τῇ ἀνεσπέρῳ ἡμέρᾳ τῆς βασιλείας σου.

Σήμερον πᾶσα κτίσις, ἀγάλλεται καὶ χαίρει,
ὅτι Χριστὸς ἀνέστη καὶ Ἄδης ἐσκυλεύθη.

Ω Πάσχα τὸ μέγα, καὶ ἱερώτατον Χριστέ, ὦ Σοφία καὶ λόγε, τοῦ Θεοῦ καὶ Δύναμις, δίδου ἡμῖν ἐκτυπώτερον σοῦ μετασχεῖν, ἐν τῇ ἀνεσπέρῳ ἡμέρᾳ τῆς βασιλείας σου.

Τῶν Ἁγίων. **ὁ αὐτός.**

ᾠδὴ θ'. Φωτίζου φωτίζου.

Μεγάλυνον ψυχὴ μου, τὴν λαμπρὰν δυάδα, τῶν θείων ἀγαδελφῶν.

Φαιδρύνου ἀγάλλου, ἅπας τῆς Ἄρτης ὁ λαὸς, τὸ σωτήριον Πάσχα, ἐορτάζων σήμερον, καὶ τὴν σεπτὴν, ἐκτελῶν ἐορτὴν, τῶν εὐκλεῶν, ὄντως ἀγαδελφῶν, καὶ πρεσβευτῶν σου πρὸς Κύριον.

Μεγάλυνον ψυχὴ μου, τὸν θεῖον Θεοχάρην, ὁμοῦ σὺν Ἀποστόλῳ, τοὺς τοῦ Κυρίου φίλους.

Ωθέας ἐκπάγλου! ὦ χαρμονῆς ὑπερφυοῦς! ἧς τανῦν ἐν-τρυφᾶτε, Ὅσιοι ἀγαδελφοί· ἐν γὰρ φωτὶ, τοῦ νυμφῶ-νος Χριστοῦ, ὡς καθαροί, πάντων τῶν Ἁγίων, μέτοχοι ὄφθη-τε καὶ σύμμορφοι.

Μεγάλυνον ψυχὴ μου, τοὺς ἐν δικαιοσύνῃ, βιώσαντας ὁσίως, ἐν Ἄρτῃ ἀγαδελφούς.

ΩΠάσχα τοῦ θείου! ὦ διαβάσεως τερπνῆς! ἧς ἐν δόξῃ αὐλῷ, ὄντως ἠξιώθητε· ἐκ γὰρ φθορᾶς, πρὸς ἀφθάρτους μονάς, περιφανῶς, μετέστητε Πατέρες, καὶ θέσει θεία ἐθεώθητε.

Δόξα. Τριαδικόν.

Μεγάλυνον ψυχὴ μου, τῆς Τρισυποστάτου, καὶ ἀδιαιρέτου, Θεότητος τὸ κράτος.

Ομότιμε φύσις, ὁμοβασίλειε Τριάς, Πάτερ Λόγε καὶ Πνεῦμα, κράτος ἀδιαίρετον, σῶσον ἡμᾶς, εὐπροσδέκτοις λιταῖς, τῶν εὐκλεῶν, διττῶν τε ὁμαιμόνων, καὶ ἱερῶν θεραπόντων σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Χαῖρε Παρθένε χαῖρε· χαῖρε Εὐλογημένη· χαῖρε δεδοξα-σμένη· σὸς γὰρ Υἱὸς ἀνέστη, τριήμερος ἐκ τάφου.

Υψίστου καθέδρα, Παντοβασίλισσα Ἄγνη, Θεοτόκε Παρθένε, τῶν Ὁσίων στέφανε, σκέπε ἡμᾶς, ἐκ δεινῶν

συμφορῶν καὶ τοῦ τερπνοῦ, αἰωνίου Πάσχα, ἡμᾶς ἀξίωσον
τοὺς δούλους σου.

Καταβασία

Ο Ἄγγελος ἐβόα τῇ Κεχαριτωμένῃ. Ἄγνη Παρθένε χαί-
ρε, καὶ πάλιν ἐρῶ χαίρε, ὁ σὸς υἱὸς ἀνέστη, τριήμερος
ἐκ τάφου.

Φωτίζου, φωτίζου, ἡ νέα Ἱερουσαλήμ, ἡ γὰρ δόξα Κυ-
ρίου, ἐπὶ σέ ἀνέτειλε· χόρευε νῦν καὶ ἀγάλλου Σιών·
σύ δὲ Ἄγνη, τέρπου Θεοτόκε, ἐν τῇ ἐγέρσει τοῦ τόκου σου.

Χριστὸς Ἄνέστη ἐκ γ'. Ἀναστάς ἄπαξ.

Ἐξαποστειλᾶριον τοῦ Πάσχα.

Σαρκὶ ὑπνώσας ὡς θνητὸς, ὁ Βασιλεὺς καὶ Κύριος,
τριήμερος ἐξανέστης, Ἀδὰμ ἐγείρας ἐκ φθορᾶς, καὶ
καταργήσας θάνατον. Πάσχα τῆς ἀφθαρσίας, τοῦ κόσμου σω-
τήριον.

Τῶν Ἁγίων ὁμοιον.

Σαρκὶ βιώσαντες ὁμοῦ, ἐν ἀρετῶν ἀσκήσεσι, Θεόχαρες
Θεοφόρε, σὺν Ἀποστόλῳ τῷ σεπτῷ, πρὸς τὸν Χριστὸν
μετέστητε, τὸ Πάσχα τῆς ἀφθαρσίας, ἐνδόξως τελέσαντες.

Καὶ αὐθις τὸ τοῦ Πάσχα.

Σαρκὶ ὑπνώσας ὡς θνητὸς, ὁ Βασιλεὺς καὶ Κύριος,
τριήμερος ἐξανέστης, Ἀδὰμ ἐγείρας ἐκ φθορᾶς, καὶ
καταργήσας θάνατον. Πάσχα τῆς ἀφθαρσίας, τοῦ κόσμου σω-
τήριον.

Εἰς τοὺς Αἶνους

Ἰστώμεν στίχους η' καὶ ψάλλομεν δ'.
Ἀναστάσιμα τροπάρια καὶ δ' τῶν Ἁγίων.

Ἦχος δ'.**Στίχ.** Τοῦ ποιῆσαι ἐν αὐτοῖς κρῖμα ἔγγραπτον...

Ο Σταυρὸν ὑπομείνας καὶ θάνατον, καὶ ἀναστὰς ἐκ τῶν νεκρῶν, Παντοδύναμε Κύριε, δοξάζομέν σου τὴν Ἀνάστασιν.

Στίχ. Αἰνεῖτε τὸν Θεὸν ἐν τοῖς Ἀγίοις αὐτοῦ...

Εν τῷ Σταυρῷ σου Χριστέ, τῆς ἀρχαίας κατάρας ἠλευθέρωσας ἡμᾶς· καὶ ἐν τῷ θανάτῳ σου, τὸν τὴν φύσιν ἡμῶν τυραννήσαντα, Διάβολον κατήργησας. Ἐν δέ τῃ Ἐγέρσει σου, χαρᾶς τὰ πάντα ἐπλήρωσας· Διό βοῶμεν σοι. Ὁ Ἀναστὰς ἐκ τῶν νεκρῶν, Κύριε δόξα σοι.

Στίχ. Αἰνεῖτε αὐτὸν ἐπὶ ταῖς δυναστείαις αὐτοῦ...

Τῷ σῷ Σταυρῷ Χριστέ Σωτήρ, ὁδήγησον ἡμᾶς ἐπὶ τὴν ἀλήθειάν σου, καὶ ρῦσαι ἡμᾶς τῶν παγίδων τοῦ ἐχθροῦ. Ὁ ἀναστὰς ἐκ τῶν νεκρῶν, ἀνάστησον ἡμᾶς πεσόντας τῇ ἁμαρτίᾳ, ἐκτείνας τὴν χειρὰ σου, φιλόανθρωπε Κύριε, τῇ πρεσβείᾳ τῶν Ἀγίων σου.

Αἰνεῖτε αὐτὸν ἐν ἤχῳ σάλπιγγος...

Τῶν πατρικῶν σου κόλπων μὴ χωρισθεῖς, Μονογενές Λόγε τοῦ Θεοῦ, ἦλθες ἐπὶ γῆς διὰ φιλανθρωπίαν, ἀνθρώπος γενόμενος ἀτρέπτως· καὶ Σταυρὸν καὶ θάνατον ὑπέμεινας σαρκί, ὁ ἀπαθῆς τῇ Θεότητι· ἀναστὰς δὲ ἐκ νεκρῶν, ἀθανασίαν παρέσχες τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων, ὡς ὁ μόνος Παντοδύναμος.

Τῶν Ἀγίων.**Ἦχος Α'.** Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.**Στίχ.** Αἰνεῖτε αὐτὸν ἐν τυμπάνῳ καὶ χορῷ...

Δεῦτε Ἀρταίων τὰ στίφη πανηγυρίζοντες ἐν τῇ λαμπρᾷ ἐγέρσει, τοῦ Δεσπότη τοῦ ὄλων, τῶν θείων Αὐταδέλφων τὴν εὐαγῆ, ἐορτάσωμεν κοίμησιν· ὅτι μεσίτας καὶ πρέσβεις πρὸς τὸν Χριστὸν, εὐμενεῖς τούτους ἐσχήκαμεν.

Στίχ. Αἰνεῖτε αὐτὸν ἐν κυβάλοις εὐήχοις.

Τῆς θείας χάριτος σκευὸς ᾧφθης Θεόχαρες, τοῖς ἔργοις σου τὴν κλησιν, ἀληθῆ ἀποδείξας, καὶ φίλος καὶ θεράπων θεοειδῆς, τοῦ Σωτῆρος γενόμενος, μὴ διαλείπης πρεσβεύων ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν τιμώντων σε μακάριε.

Δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι, καὶ ἐν Κυρίῳ..

Εν ὀσιότητι πάσῃ καὶ καθαρότητι, τὴν σὴν ζωὴν τελέσας, ὡς Χριστὸν ἀγαπήσας, Ἀπόστολε θεόφρον ἐν τῷ φωτὶ τοῦ Κυρίου ἐσκῆνωσας, καὶ τῶν Ἁγίων ισότιμος γεγὼς, ἡμῖν αἶτει τὰ σωτήρια.

Στίχ. Ψάλλετε τῷ Κυρίῳ οἱ Ὅσιοι Αὐτοῦ.

Πάσχα τὸ θεῖον καὶ πληρὸς δόξης τῆς κρείττονος, τελέσαντες ἐνθέως, πρὸς ἀφθάρτους σκηνώσεις, ἐκ γῆς καὶ τῶν γῆινων χαρμονικῶς, μετετέθητε Ὅσιοι· καὶ νῦν τὸν ὕμνον προσάδετε τὸν καινὸν, ἐν πράεων γῆ ὡς γέγραπται.

Εἶτα τὰ τοῦ Ἁγίου Πάσχα.

Ἦχος πλ. α'.

Στίχ. Ἀναστήτω ὁ Θεὸς καὶ διασκορπισθήτωσαν..

Πάσχα ἱερὸν ἡμῖν σήμερον ἀνεδέδεικται· Πάσχα καινὸν, Ἅγιον· Πάσχα μυστικὸν· Πάσχα πανσεβάσμιον· Πάσχα Χριστὸς ὁ Λυτρωτῆς· Πάσχα ἄμωμον· Πάσχα Μέγα· Πάσχα τῶν πιστῶν· Πάσχα τὸ πύλας ἡμῖν τοῦ παραδείσου ἀνοιξαν· Πάσχα πάντας ἀγιάζον πιστοὺς.

Στίχ. Ὡς ἐκλείπει καπνὸς ἐκλιπέτωσαν..

Δεῦτε ἀπὸ θεᾶς γυναῖκες εὐαγγελίστριαι, καὶ τῇ Σιών εἶπατε· Δέχου παρ' ἡμῶν, χαρᾶς εὐαγγέλια, τῆς Ἀναστάσεως Χριστοῦ, τέρπου, χόρευε, καὶ ἀγάλλου Ἱερουσαλήμ, τὸν Βασιλέα Χριστὸν, θεασαμένη ἐκ τοῦ μνήματος, ὡς νυμφίον προερχόμενον.

Στίχ. Οὕτως ἀπολοῦνται οἱ ἁμαρτωλοὶ..

Οί μυροφόροι γυναῖκες ὀρθρου βαθέος, ἐπιστᾶσαι πρὸς τὸ μνήμα τοῦ Ζωοδότου, εὔρον ἄγγελον, ἐπὶ τὸν λίθον καθήμενον, καὶ αὐτὸς προσφθεγξάμενος, αὐταῖς οὕτως ἔλεγε· Τί ζητεῖτε τὸν ζῶντα μετὰ τῶν νεκρῶν; τί θρηνεῖτε τὸν ἀφθαρτον ὡς ἐν φθορᾷ; ἀπελθοῦσαι κηρύξατε, τοῖς αὐτοῦ Μαθηταῖς.

Στίχ. Αὕτη ἡ ἡμέρα, ἣν ἐποίησεν..

Πάσχα τὸ τερπνόν· Πάσχα Κυρίου Πάσχα· Πάσχα πανσεβάσμιον ἡμῖν ἀνέτειλε· Πάσχα ἐν χαρᾷ ἀλλήλους περιπτυξόμεθα· ὦ Πάσχα λύτρον λύπης· καὶ γὰρ ἐκ τάφου σήμερον, ὡσπερ ἐκ παστοῦ, ἐκλάμψας Χριστὸς, τὰ Γύναια χαρᾷς ἐπλήσε λέγων· Κηρύξατε ἀποστόλοις.

Δόξα. Ἦχος πλ. α'.

Ωμακαρία ξυνωρίς, ὦ ἰσόψυχοι ἀυτάδελφοι, ὑμῶν ἡ πολιτεία, τῶν εὐσεβῶν ρυθμίζει τὰς καρδίας· ὅτι ἐν μέσῳ τοῦ κόσμου, ὡς ἔξω σαρκὸς καὶ αἵματος ἐβιώσατε, ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ Θεῷ λατρεύσαντες· ὅθεν ἐν ἀγίοις ὁ κλῆρος ὑμῶν γέγονεν, καὶ τῆς τοῦ Κυρίου δόξης, κληρονόμοι ἐδείχθητε· Θεόχαρες σοφὲ, καὶ Ἀπόστολε Ὅσιε, ἀδελφοὶ ποθεινότατοι, μὴ ἐπιλάθησθε καὶ ἡμῶν ἐν τῇ μετοχῇ τῶν ἄνω ἀπολαύσεων.

Καὶ νῦν. Ὁ αὐτός.

Αναστάσεως ἡμέρα, καὶ λαμπρυνθῶμεν τῇ πανηγύρει, καὶ ἀλλήλους περιπτυξόμεθα. Εἶπωμεν ἀδελφοὶ, καὶ τοῖς μισοῦσιν ἡμᾶς· Συγχωρήσωμεν πάντα τῇ Ἀναστάσει καὶ οὕτω βοήσωμεν. Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, θανάτῳ θάνατον πατήσας, καὶ τοῖς ἐν τοῖς μνήμασι, ζῶν χαρισάμενος. **ἐκ γ'.**

Καὶ ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ

Τὰ ἀντίφωνα τοῦ Πάσχα κλπ. ὡσαύτως καὶ εἰσοδικόν, μεθ' ὃ τὸ Χριστὸς Ἀνέστη ἐκ γ'. Ἡ ὑπακοὴ τοῦ Πάσχα, τὸ ἀπολυτίκιον καὶ τὸ κοντάκιον τῶν Ἁγίων καὶ τὸ κοντάκιον τοῦ Πάσχα. Ὅσοι εἰς Χριστὸν. Ἀπόστολος τῆς ἡμέρας (Τετάρτης Διακαινησίμου). Εὐαγγέλιον τῶν Ὁσίων, ὅπερ ζῆτει τῇ ιγ'. Ὀκτωβρίου, κατὰ Ματθαῖον.

Εἶπεν ὁ Κύριος. Πάντα ὅσα ἂν θέλητε...
Κοινωνικόν. Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον.....

Μεγαλυνάριον.

Σύμψυχοι ὁμότροποι ἀδελφοί, Θεόχαρες μάκαρ καὶ Ἀπόστολε ἀληθῶς, ὤφθητε ἐν Ἄρτῃ, βιώσαντες ὁσίως διὸ τῆς τῶν Ἁγίων δόξης ἐτύχετε.

Δίστιχον.

Δέχου ξυνωρίς αὐταδέλφων συμφρώνων
Ὅν ὑμῖν ἐπλεξε Γεράσιμος ὕμνον.

Τέλος καὶ τῷ Θεῷ Δόξα.